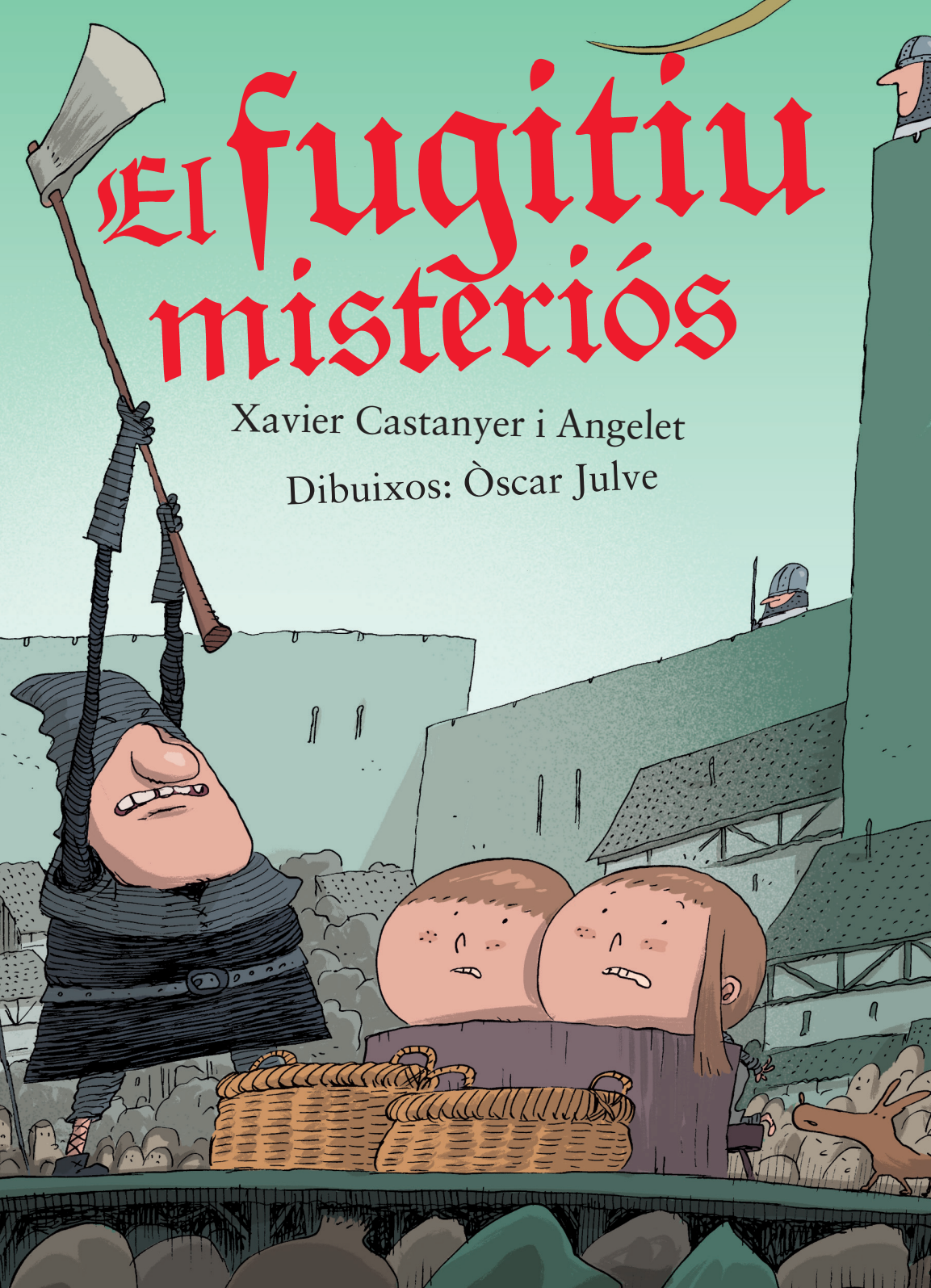

El fugitiu misteriós

Xavier Castanyer i Angelet

Dibuixos: Òscar Julve

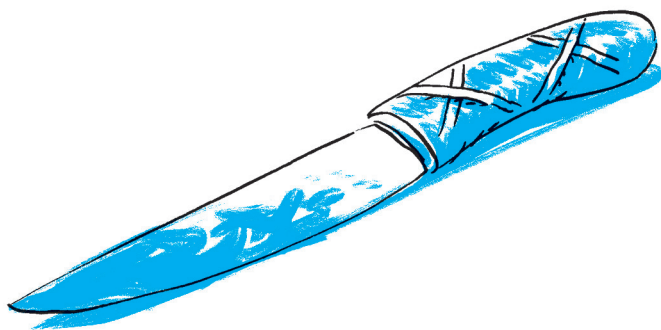

LES AVENTURES D'EN ROC I LA BRUNA

El fugitiu misteriós

XAVIER CASTANYER I ANGELET

DIBUIXOS: ÒSCAR JULVE

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Amb el suport de

Diputació de Girona

Aquest llibre ha estat pensat, produït i confeccionat a Catalunya. Fent-ho així, promovem els nostres autors, ajudem a crear i mantenir llocs de treball a les nostres indústries gràfiques i estalviem transports i les consegüents emissions de CO₂

Primera edició, març de 2020

© Xavier Castanyer i Angelet, 2020, per al text

© Òscar Julve Gil, 2020, per als dibuixos

Disseny: Jordi Avià

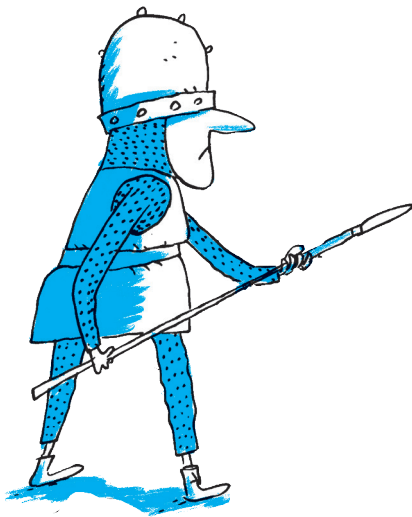
La propietat d'aquesta edició és de Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Ausiàs Marc, 92-98 – 08013 Barcelona

ISBN: 978-84-9191-104-3

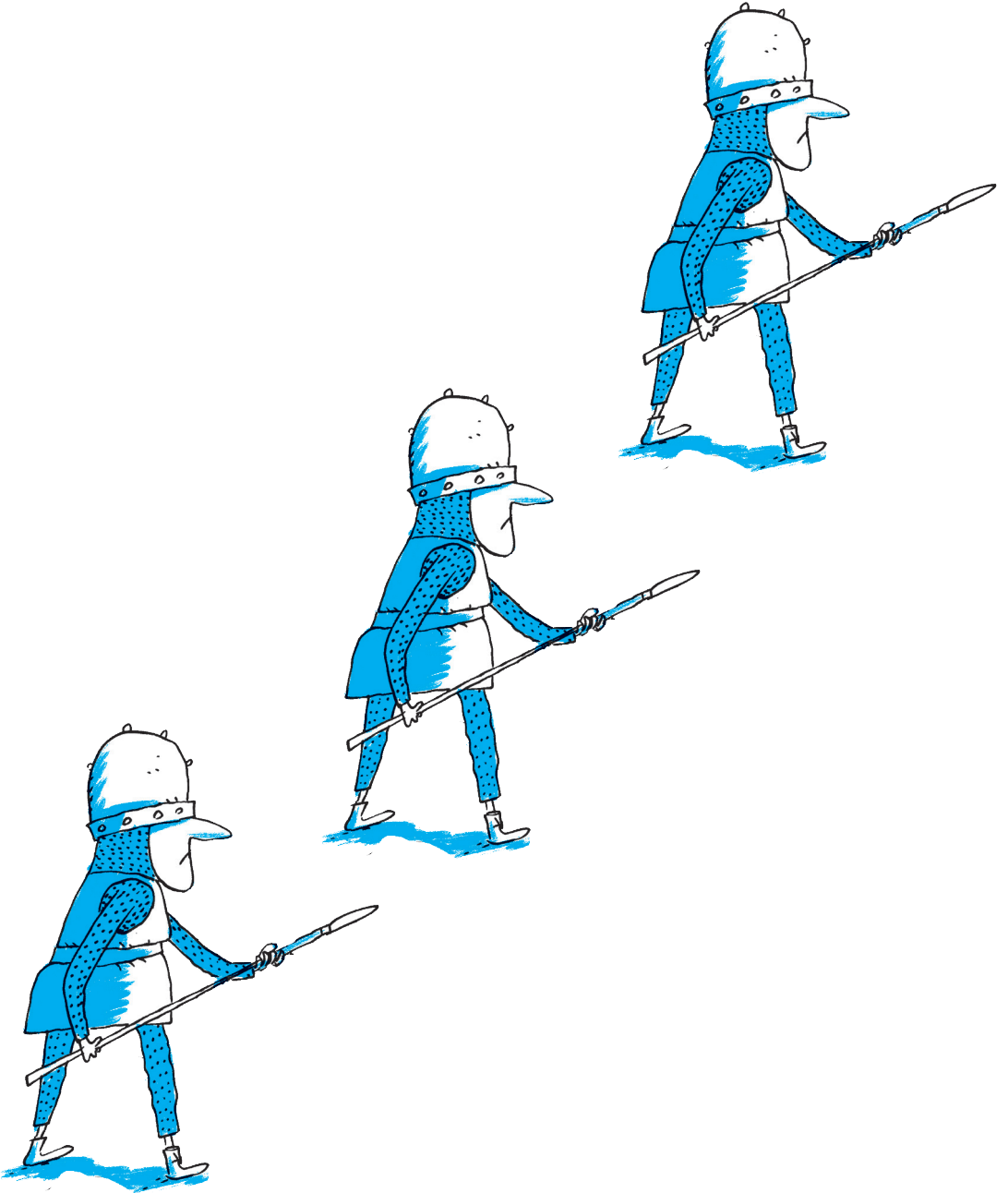
Dipòsit legal: B. 1313-2020

Imprès a Limpergraf - c. Mogoda 29-31 - 08291 Barberà del Vallès

Índex

Una història a la vora del foc	II
Un enterrament ben curiós	23
Benvinguts a Montsoriu	35
El destí dels condemnats	49
Arsenda	63
Campi qui pugui!	79
Sibil·la	95
Visca els nuvis!	III

Sa

un bon grapat d'anys, durant l'edat mitjana, els pagesos treballaven les terres dels nobles en unes condicions molt dures. Mentrestant, els senyors feien festes i banquets als seus cas-

tells envoltats de músics, joglars i comedians. També es distreien anant de cacera i organitzant algun torneig, cosa que els servia d'entrenament per si havien d'entrar en guerra. Aquests nobles també eren molt temuts perquè tenien poder militar, impartien justícia, administraven les terres i cobraven uns impostos molt alts als pobres camperols que treballaven de sol a sol sense repòs. Una de les famílies més poderoses dels antics comtats catalans era la dels Cabrera. Residien al castell de Montsoriu, en un turó estratègic del massís del Montseny. Els seus dominis s'estenien més enllà de les actuals comarques de la Selva, el Maresme, el Vallès, Osona i la Garrotxa amb tot de viles, esglésies i monestirs, centenars de masos, molins i fargues, i una extensió vastíssima de prats, boscos i conreus que

arribaven fins al mar. Durant el segle XII, els pagesos que habitaven les valls de Montsoriu vivien sempre amb l'ai al cor. Estaven sotmesos als capricis i abusos de la noblesa, a les seves lluites pel poder, al dictat d'unes lleis fetes a mida i també a mercè de les collites que havien de garantir la seva subsistència...

Capítol I

Una història a la vora del foc

Era mitja tarda, però semblava de nit. El sol s'havia amagat rere uns núvols negres que contenien la fúria de l'infern; i el vent, que baixava dels cims glaçats, sacsejava els arbres i se n'enduaia les fulles fent tot de remolins enmig del carrer. També s'enduaia la roba estesa i feia petar les portes i les finestres mal tancades. Els gossos bordaven. De sobte, un llampec esquerdà el cel i per uns segons va semblar que es feia de dia. Rere el llamp, un gran tro ressonà per tota la vall:

—Bruuuuuuummm!

Aquell retronys infernal va fer xisclar la mare:

—Aaaaaaaaaaaah!

Rere el crit, tota la família s'arraulí a la vora del foc en silenci, amb els ulls esporuguits. S'havia desfermat una tempesta terrible. Al redós de la foguera, davant

l'espetec de les flames, se sentien les oracions de la padrina que demanava ajuda a Déu nostre Senyor; i la mare, al seu costat, asseguda en una punta de l'esconvell i corcat, es gronxava inquieta endavant i endarrere i tot feia garranyic-garranyec, garranyic-garranyec...

—Bruuuuuuummm! —es tornà a sentir.

—Verge santíssima! —exclamà la padrina, fent el senyal de la creu amb les puntes dels dits.

—El cel ens caurà al damunt! —crijà en Roc.

—No diguis ximpleries, germanet! —contestà la Bru-na, que s'havia acostat al finestró per mirar la cortina d'aigua que baixava del cel i inundava els quatre carrerons d'aquell llogarret de la vall del Montseny.

—Què passarà amb la collita? —es preguntà el pare, que també s'havia acostat a la finestra perquè, tot d'una, havia començat a pedregar.

—Ho perdrem tot! —rondinà la mare, pensant en aquell bé de Déu de cols, bròquils i enciams que tenien plantats i que, de ben segur, acabarien esclafats sota la pedra.

Llavors, tots es van mirar sense dir res i van recordar, amb angúnia, com costa de passar un hivern quan el rebost és buit. I van

pensar en la part de la collita que havien de lliurar al vescomte perquè és així com ho dicten les lleis; i també van pensar en la mala bava que gasten els seus homes quan fan la col·lecta i han de marxar sense res a la bossa. I després, el pare, indignat, va maleir aquells temps tan difícils, plens de guerres, d'abusos, d'injustícies.

—Això no és vida, maleït sigui Satanàs! —remugà el cap de la família, mirant l'infinit a través del finestró.

Pels carrers no hi corria ni un gat. Enllà, les pruneres i les pomeres semblaven fantasmes enmig dels horts inundats. Mentrestant, la pedra rebotia amb una violència atterridora contra les teulades de les cases: catacric-catacroc, catacric-catacroc...

—Àvia! Àvia! Explica'ns una història de les teves! —saltà de sobte la Bruna, adreçant-se a la padrina.

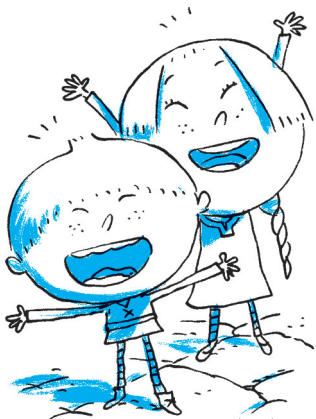
—No estic per històries, avui... —contestà la dona, reprenent, tot seguit, un fervent parenostre en llatí—. *Pater noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum. Adveniat regnum tuum...*

—Si us plau, si us plau! —insistien ara en Roc i la Bruna, arrapats al faldillam de l'àvia, que no parava de resar.

Tot d'una la padrina aturà les oracions i es mirà els

seus néts amb compassió. Llavors deixà anar un sospir i els digué:

—Una història i prou!

—Visca! Visca! —cridaren els dos germans, saltant d'alegria.

—A veure quina història els explica, ja sap que els nens agafen por i tenen malsons! —advertí la mare, mirant-se amb recel aquella dona menuda i encorbada que sempre es vestia de negre.

—Que ja som grans, mare! —es queixaren els bessons, que ja tenien deu anys.

El pare, la mare, en Roc i la Bruna es tornaren a apiñar a la vora del foc al costat de la padrina. Damunt les brases, hi bullia una olla de les més grosses i tota l'estança era inundada per la flaire dels naps i la fortor de la col: xup-xup, xup-xup, xup-xup...

La padrina s'escurà la gola i se'ls mirà a tots —un per un— amb posat misteriós. Llavors, ajuntà les mans, encreuà els dits i es dirigí a la família amb una veu fonda i solemne:

«Temps era temps, un jove pagès que treballava les terres del senyor de Montsoriu es va casar amb una de les noies més boniques de la contrada.»

Acabada la cerimònia, el jove s'encaminà cap al castell per oferir la núvia al vescomte. Calia satisfer un antic costum i deixar que la núvia passés tota la nit amb aquell noble tan ric i poderós. El jove espòs no s'hi podia negar perquè és així com ho dicten les lleis...»

—Quina injustícia! Quina vergonya! —saltà la Bruna, enfurismada.

—Xsssst! —feren els altres, amb el dit davant dels llavis.

«...Quan van ser al peu del castell, la noia s'abraçà al seu espòs i li suplicà, amb llàgrimes als ulls, que no la lliurés a aquell home tan cruel i malvat, ni que fos per una nit. Però ja era massa tard: el senyor i el seu seguici l'esperaven davant la gran porta de ferro...»

—Vividors! Paràsits! Sangoneres! —tornà a interrompre la Bruna.

—Xsssst! —tornaren a fer els altres.

«...Commogut pels precés de la jove esposa, el nuvi s'armà de valor i decidí desafiar el vescomte com mai no ho havia fet ningú. El noi s'acostà al senyor amb fermesa, se li plantà al davant i obrí el seu sarró de vellut descolorit...»

XAVIER CASTANYER I ANGELET

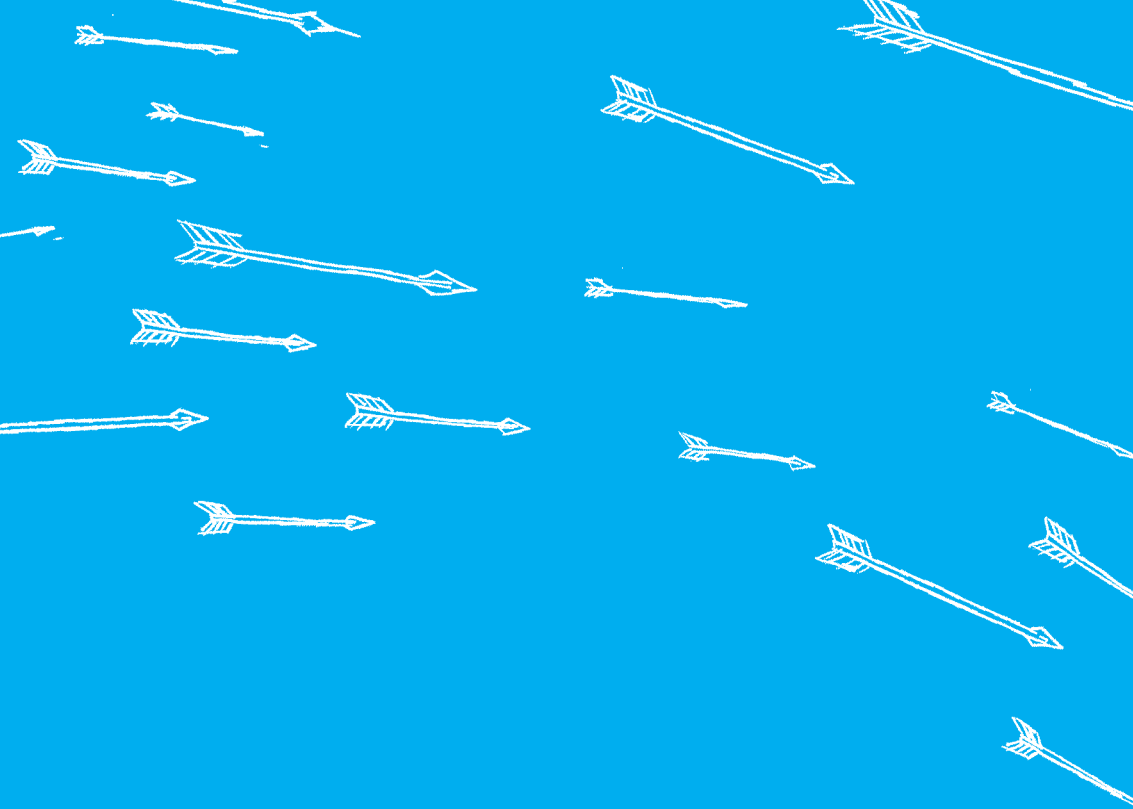

En Xavier va néixer a Breda el 1967. Des de petit, es va interessar per l'art i la història. Per això es va doctorar en Història de l'Art. Ara dirigeix el Museu Municipal Josep Aragay de Breda. Ha estat professor associat de la Universitat de Girona i del màster d'Estudis Catalans de la Universitat Oberta de Catalunya, i ha publicat diversos llibres i articles sobre història de l'art. També escriu llibres per a nois i noies, com *En Bernat i el pirata Barba-rossa* (2014) i *El bandoler de la corona* (2015). Són relats plens d'aventures ambientades en algun moment important de la història de Catalunya, amb personatges entremaliats, que sempre viuen al límit i protagonitzen les situacions més esbojarrades, trepidants i divertides. El 2017 inicià la col·lecció «Les aventures d'en Roc i la Bruna» amb els títols: *Missió impossible* (2017), *El dit de l'emperador* (2018) i *El fugitiu misteriós* (2020).

ÒSCAR JULVE

L'Òscar va néixer a Barcelona, ara ja fa uns anys. El seu pare també dibuixava i a casa sempre va tenir una habitació que anomenaven el «quarto de dibuixar». Un dia, son pare es va deixar un pot amb l'aigua bruta de sucar el pinzell d'aquarel·la sobre la taula. L'Òscar tenia set i se la va beure de cop. D'aleshores ençà, sempre ha dibuixat. Potser aquella aigua bruta era una mena de poció màgica del dibuix, o potser no. Perquè per aquella època, l'Òscar també es menjava els geranis de la terrassa, però no s'ha dedicat a la jardineria. De moment.

Un personatge enigmàtic, amb un ganivet clavat a l'esquena, traspasarà la vida d'en Roc i la Bruna, dos germans que viuen a les valls de Montsoriu durant l'edat mitjana. Qui és aquest fugitiu misteriós? Ningú no sap si és viu o si és mort, si és un noble cavaller o un diable de l'infern. Rere la pista del foraster, els bessons hauran d'afrontar tota mena de perills, travessaran boscos i muntanyes i viuran mil peripècies entre esglésies, cementiris, castells i, fins i tot, el cau d'una bruixa. Sobrevisuran?

ISBN 978-84-9191-104-3

0 7 6 0 4

9 788491 911043

Publicacions de l'Abadia de Montserrat